

[Hanne Reintoft.]

man blive ved med at presse på for at få arbejderne til at øge produktiviteten, når de kan få lov at bygge havneanlæg, som en privat kapitalist så kan bestemme at han ikke gider benytte?

Det lyder meget besnærende, at virksomhedernes investeringsevne skal forøges, for at landets konkurrenceevne kan forbedres. Men i virkeligheden føres der ikke nogen som helst kontrol med investeringerne, og de stadig forbedrede investeringsmuligheder benyttes i stigende grad til at dække over bruttoindkomstens størrelse for på denne måde at undgå den i forvejen alt for milde selskabsbeskatning.

Jeg skal heller ikke her undlade at nævne de ca. 9 milliarder kr., der unddrages beskatning hvert år. Hvis denne sorte pengemasse blev beskattet, ville momsén på mad og medicin kunne afskaffes, og man må da spørge: er det ikke rimeligt og retfærdigt, at samfundet beskatter alle indkomster hos alle samfundsborgere, også hos spekulanterne, og til gengæld afskaffer momsén på de helt livsnødvendige ting? Mit parti er modstander af, så stærkt vi overhovedet kan være det, at der opkræves moms på mad, for at der skal kunne skabes et kasseoverskud. Befolkningen lever efterhånden trangere og trangere i stedet for det modsatte. Staten skal ikke kræve flere penge op, end der er brug for, det er tyveri fra de mennesker, der har ydet noget, som har øget produktionen. Og de penge, der skal bruges til sociale ydelser, til uddannelse og kultur, skal inddrages hos dem, der har råd til at betale deres skat.

Som jeg har sagt, mener vi, at den økonomiske situation efterhånden er sådan, at der må og skal skrives ind, og jeg vil derfor gerne stille følgende forslag om motiveret dagsorden, som jeg vil håbe at man vil overveje:

„Idet folketinget henstiller til regeringen at fremsætte lovforslag, hvorefter al moms på fødevarer fjernes,

fortsætter tinget behandlingen af finanslovforslaget.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Knud Hertling: Vi har fra grønlandsk side gennem mange år netop fra denne talerstol haft lejlighed til at understrege vor solidaritetsfølelse med det danske folk, og vi gør det gerne fortsat. Imidlertid må det være på sin plads at stille det spørgsmål, hvad det egentlig vil sige at være solidarisk med hinanden. Mon det ikke skulle betyde, at man deler vilkår med hinanden under nogenlunde samme betingelser? Såfremt denne definition af udtrykket solidaritet er dækkende, må man naturligvis i samme åndedrag tilføje, at regeringen med dette finanslovforslag har brudt denne forbindelse for Grønlands vedkommende.

Det, man må konstatere, er, at den samlede besparelse på statsbudgettet for finansåret 1971-72 udgør 2-3 pct. af hele statsbudgettet, medens den procentvise nedskæring i samme finansår for Grønlands vedkommende ligger på omkring 8 pct. Endnu mere grelt bliver det, når det tilføjes, at genopbygningsudgifterne efter orkanen i Angmagssalik og eksplosionsulykken i Godthåb, i alt et beløb på 10-15 mill. kr., skal afholdes inden for de i forvejen stærkt nedskårne bevillinger.

Når man blot ser på de nøgne tal for bevillingerne i 1970-71 og i 1971-72, ser det egentlig meget nydeligt ud. Efter disse tal vil bevillingerne i 1971-72 være større end bevillingerne i indeværende finansår, men dette skal man ikke lade sig narre af. For når man sammenholder disse tal med de stedfundne stigninger i byggeomkostninger, priser og lønninger, kommer man til det resultat, at bevillingerne er faldet med ca. 3 pct., idet anlægningsomkostningerne i den mellemliggende periode er steget med 10 pct. og driftsudgifterne med 11-12 pct.

I hele perioden fra 1960 til 1969 har vi oplevet, at aktiviteten pr. år er steget med ca. 17 pct., og nu oplever vi altså et fald på 3 pct. Jeg vil ikke spørge regeringen, om det er en kovending, en principiel ændring i Danmarks politik over for Grønland. Jeg er da klar over, at et sådant spørgsmål vil blive besvaret med et nej. Men så vil jeg gerne spørge, hvorfor man netop nu bryder den solidaritet, der har hersket gennem mange år mellem Grønland og Danmark. Jeg har lidt svært ved at tro andet, end at der her foreligger en principiel ændring i regeringens Grønlandspolitik.